

Література

1. Мех О.А. Фармацевтична промисловість України: сучасний стан розвитку, розміщення та наукових досліджень / О.А. Мех // Регіональні аспекти розвитку і розміщення продуктивних сил України : зб. наук. праць. – Тернопіль : Вид-во "Економічна думка". – 2001. – Вип. 5. – С. 17-23.
2. Мех О.А. Наука у фармацевтичній галузі України: зміни в кадровому потенціалі / О.А. Мех // Наука та наукознавство. Додаток : матер. І Добровської конф. з наукознавства та історії науки. – К., 2002. – № 4. – С. 55-59.
3. Черних В. Фармацевтична галузь за роки незалежності України / В. Черних // Вісник фармації. – К., 2002. – № 3.
4. Кіндзерський Ю.В. Потенціал національної промисловості: цілі та механізми ефективного розвитку / Ю.В. Кіндзерський та ін. – К. : Вид-во НАН України; Ін-т екон. та прогноз., 2009. – 928 с.
5. Посилкіна О.В. Інноваційно-інвестиційний розвиток фармацевтичного виробництва: проблеми фінансового забезпечення : монографія / О.В. Посилкіна / МОЗ України. – Харків : Вид-во НФаУ; "Золоті сторінки", 2002. – 528 с.
6. Шибаева А. Новый мировой порядок на фармацевтическом рынке / А. Шибаева // Аптека. – 2009. – № 49 (720). – С. 15-17.
7. Концепція розвитку фармацевтичної галузі України // Аптека. – 2011. – № 813(42). [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.apteka.ua/article/magazine/813>.
8. Федоренко І.А. Визначення фармацевтичного потенціалу в регіоні, його сутність і структура. [Електронний ресурс]. – Доступний з http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Vdnuet/ecop/2010_3/Fedoren.pdf

Малиновська О.Я., Матвиїв О.В. Финансовый потенциал фармацевтической отрасли Украины, его сущность и структура

Рассмотрено современное состояние финансового потенциала фармацевтической отрасли Украины. Определено понятие сущности фармацевтического потенциала, рассмотрена структура этого потенциала в Украине. Предложены направления модернизации фармацевтической отрасли с целью повышения финансового потенциала отрасли.

Ключевые слова: финансовый потенциал, фармацевтическая отрасль, модернизация, структура, тенденции.

Malinowska O.Ya., Matviiv O.V. Financial potential of pharmaceutical industry of Ukraine, its essence and structure

The current state of the financial capacity of the pharmaceutical industry of Ukraine is considered. The concept of this essence is examined and the structure of this potential in Ukraine is investigated. The directions of modernization of the pharmaceutical industry in order to increase the financial capacity of the industry are set.

Keywords: financial strength, the pharmaceutical industry, modernization, structure, trends.

УДК 338.47

Доц. Б.М. Пісний, канд. екон. наук –
ПВНЗ "Європейський університет" м. Львів

ШЛЯХИ ГАРМОНІЗАЦІЇ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАХИСТУ ІНТЕРЕСІВ СПОЖИВАЧІВ У СФЕРІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НЕЯКІСНУ ПРОДУКЦІЮ НА МІЖНАРОДНОМУ РІВНІ

Вивчено шляхи приведення у відповідність нормативно-правових актів щодо захисту прав споживачів у рамках взаємовідносин "Україна – ЄС" у сфері відповідальності за неякісну продукцію. Особливу увагу звернено на відповідність укра-

їнського законодавства та окремих директив ЄС щодо відповідальності за неякісну продукцію, загальної безпеки продукції, гарантійних зобов'язань, маркування продукції, накладення суворої заборони, позначення цін.

Ключові слова: нормативно-правові акти, захист прав споживачів, відповідальність за неякісну продукцію, Україна, Європейський Союз.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Вибір Україною стратегічного курсу на інтеграцію в Європейський Союз (далі ЄС) обумовлює потребу оцінювання відповідності міжнародним нормам. Як відомо, 16 червня 1994 р. між Україною та ЄС було укладено Угоду про партнерство та співробітництво, ратифіковану Україною 10 листопада 1994 р. (далі УПС). Таким чином Україна офіційно заявила про свій намір інтегруватися в Європейський Союз.

Враховуючи, що вступ до СОТ є "візитною карткою" приєднання до ЄС, питання гармонізації законодавства та нормативної бази як основи для підвищення якості й безпеки товарів та послуг, має стати одним із пріоритетних у системі захисту інтересів споживачів. Умови участі України в СОТ потребують впровадження в країнах-кандидатах 80 % стандартів, що діють у Співтоваристві. За таких обставин, вітчизняним підприємствам буде дуже важко витримати конкуренцію. Указами Президента України від 05.09.2001 р., № 797 та від 05.02.2002 р., № 104 про забезпечення вступу до СОТ поставлено завдання про щорічне прийняття не менше ніж 500 гармонізованих стандартів, а також розроблення і прийняття протягом 2001-2002 р. 16 технічних регламентів, розроблених на основі європейських директив.

Угода про партнерство та співробітництво стала частиною національного законодавства України. З огляду на підписання та ратифікацію УПС Україна взяла на себе зобов'язання привести власне законодавство у відповідність до законодавства ЄС. Йдеться про надання законодавству ЄС загальнообов'язкового характеру (установчі договори, регламенти та директиви ЄС) під час розроблення нових законодавчих актів України, а також приведення у відповідність до них існуючих законів України.

Основною метою УПС є забезпечення створення правової бази для інтеграції України до ЄС.

Аналіз останніх досліджень та публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Питання соціального розвитку, захисту інтересів споживачів та механізмів реалізації державної політики у цій сфері висвітлені в працях: Ж. Бремонда, Р. Валєєва, Дж. Гобсона, А. Горєлова, Н.М. Дочинєць, П. Друкера, І.О. Дудли, А. Желедана, Ф. Котлера, Н. Куделі, Т.О. Кагал, М.М. Казакова, Ж.-Ж. Ламбена, Л.Г. Ліпич, В.Ф. Опришка, В.І. Павлова, Л. Розенберга, Дж. Хірста, М.І. Шаповала, А.В. Шлійка, О. Язвінської та ін. Захист інтересів споживачів є невіддільний від процесів формування та функціонування ринку товарів та послуг. Такі проблеми в економіці України досліджували В.М., Геєць С.В. Зверева, Л.І. Крамченко, І.Я. Романків, В.О. Шевчук та ін. Попри це, шляхи гармонізації нормативно-правового забезпечення прав споживачів на інституційному рівні залишаються дослідженими не достатньо.

Мета дослідження – проаналізувати процес гармонізації нормативно-правового забезпечення прав споживачів у сфері відповідальності за неякісну продукцію на рівні взаємовідносин "Україна – ЄС".

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Починаючи виклад основної тематики, насамперед потрібно зважати на особливий характер права ЄС, яке за своєю природою не може бути ототожене ані з міжнародним, ані з національним правом. Воно має наднаціональний характер, оскільки більшість його норм має пряму дію та верховенство над національним правом держав-членів. Суб'єктами права Співтовариства, крім держав-членів та інститутів ЄС, є також юридичні та фізичні особи [62].

Говорити про конститутивний характер установчих договорів можливо лише щодо їх значення у правовій системі ЄС, тоді як за походженням вони є міжнародно-правовими актами, що мають певну специфіку. Всі інші норми європейського права повинні відповідати приписам установчих договорів. Джерелами вторинного права країн ЄС є:

- *регламент* – нормативно-правовий акт загального характеру, який у всіх своїх елементах є обов'язковим для всіх суб'єктів європейського права та є актом прямої дії, інший вид нормативно-правових актів, що видають інститути Союзу;
- *директиви*. Головна відмінність директиви від регламенту полягає в тому, що в директиві зазвичай визначаються цілі та результати, що мають бути досягнуті, але національним органам влади надається право самостійно визначати, в якій формі та за допомогою яких саме процедур і механізмів таких цілей може бути досягнуто. За загальним правилом, визначаються також терміни досягнення певних результатів [62].

Як свідчать результати дослідження, чимало положень окремих директив ЄС враховуються законодавством України. Ці правовідносини насамперед стосуються: відповідальності за неякісну продукцію, загальної безпеки продукції, гарантійних зобов'язань, маркування продукції, накладення суворой заборони, позначення цін.

Відповідальність за неякісну продукцію. Умови цивільно-правової відповідальності за шкоду, завдану неякісною продукцією, визначаються Директивою 85\374\EEC від 25 липня 1985 р. про гармонізацію законодавства щодо відповідальності за неякісну продукцію. Положення саме цієї Директиви найбільш детально відображені в законодавстві України. Однак того, норми останнього містять суворіші вимоги щодо захисту прав споживачів порівняно з нормами Директиви.

Як і в українському законодавстві, підставами для притягнення до відповідальності в цій сфері є протиправні дії виробника (наявність браку у виготовленій ним продукції), завдання шкоди споживачу, причинно-наслідковий зв'язок між протиправними діями та шкодою, провина виробника. При цьому остання презумується, оскільки виробник, згідно з Директивою, звільняється від відповідальності чи така відповідальність може бути знижена, якщо він надасть докази наявності вини споживача у дефекті продукції (гл. 40 Цивільного Кодексу України, ст. 12, 14, 15, 17 Закону "Про захист прав споживачів"). Тоді як сфера дії Директиви обмежена правовідносинами, пов'язаними лише з використанням рухомого майна (за винятком похідних сільськогосподарських продуктів та дичини, які не пройшли первинного оброблення, що може стати причиною браку продукції), дія Закону України по-

ширюється також на правовідносини, пов'язані з наданням послуг та виконанням робіт.

Відповідно до ст. 3 Директиви, суб'єктами відповідальності є: 1) виробники кінцевої продукції; 2) виробники сировини, а також деталей та комплектуючих; 3) імпортери; 3) постачальники продукції, якщо вони відмовляються повідомити назву виробника чи особи, яка поставила продукцію. Згідно із Законом України, до кола суб'єктів відповідальності віднесені безпосередньо виробники/продавці товару, виконавці робіт/послуг (ст. 12, 14, 15 Закону). Отже, щодо неякісних товарів, то коло суб'єктів відповідальності в законодавстві України загалом є ширшим, оскільки містить як виробників, так і продавців.

Директивою встановлено принцип солідарної відповідальності винних осіб: потерпіла особа має право вимагати повної компенсації шкоди від будь-кого з винних осіб. Подібне положення міститься у ст. 14 Закону України: у разі придбання товару неналежної якості, споживач має право вимагати вживання певних дій, спрямованих задовольнити його вимоги як від продавця або виробника, так і від підприємства, що виконує їхні функції за місцем перебування споживача. Важливо, що, згідно з п.11 ст. 14, якщо товар виготовлений за межами території України або придбаний у посередників, то вимоги споживача задовольняються за рахунок продавця.

Незважаючи на те, що Директивою передбачено право споживача на відшкодування завданих йому матеріальних збитків та моральної шкоди, розмір відшкодування матеріальних збитків є обмежений. Відповідно до ст. 440, 440-1 ЦК, а також ст. 17 Закону України "Про захист...", заподіяні споживачу матеріальні збитки та моральна шкода підлягають відшкодуванню у повному обсязі без встановлення будь-яких обмежень.

Згідно із ст. 7 Директиви, однією з підстав звільнення виробника від відповідальності є наявність доказів того, що рівень науково-технічних знань на той момент, коли продукція була випущена в обіг, не давав змоги виявити наявність дефекту продукції. Тоді як п. 4 ст. 17 Закону України чітко вказує, що недостатній рівень наукових і технічних знань виробника (виконавця) не є підставою для звільнення їх від відповідальності за заподіяну споживачу шкоду.

Водночас, Директива надає державам-учасницям право встановити в їхньому законодавстві норми, аналогічні тій, що міститься з цього приводу в Законі України. Так, згідно зі ст. 6 Директиви, основним критерієм визнання продукції неякісною є її неспроможність гарантувати безпеку товару відповідно до очікувань споживача з урахуванням презентації продукту, нормального для цієї продукції застосування, часу випуску продукції в обіг. Редакція ст. 12 Закону України "Про захист прав споживачів" в цьому аспекті також є більш вдалою: згідно з її нормами, якість товару (роботи, послуги) визначається вимогами нормативно-правових актів та нормативних документів, умовами договорів, а також інформацією, наданою про товар (роботу, послугу).

Загальна безпека продукції. Питанням безпеки продукції у праві ЄС присвячена Директива ЄС 92\59\EEC від 29 червня 1992 р. про загальну без-

пеку продукції. Вона має горизонтальний характер: її положення застосовуються у тих випадках, коли в законодавстві Співтовариства відсутні галузеві (вертикальні) директиви щодо безпеки конкретних видів продукції. Сфера дії Директиви поширюється відповідно на визначення поняття "продукція", що міститься в ст. 2 Директиви (будь-яка продукція, призначена для споживачів чи яку вони можуть використати, поза мети здійснення комерційної діяльності, зокрема нова, така, що вже була у використанні та відновлена).

Однією з особливостей Директиви є те, що сфера її дії обмежується лише продукцією та не поширюється на відносини, пов'язані з наданням послуг, зв'язку з огляду на що вже була висловлена відповідна ініціатива щодо розширення предмету регулювання Директиви. Водночас, практика застосування Директиви свідчить про те, що її можна застосувати в тих випадках, коли під час надання послуг використовуються певні товари: тоді дія Директиви поширюється відносно таких товарів.

Визначення поняття "безпечної продукції" не можна назвати вдалим: воно надмірно та не виправдано складне: згідно зі ст. 2, продукція визнається безпечною, коли за звичайних чи легко передбачуваних умов експлуатації вона не становить жодного ризику або містить мінімум ризику, який вважається прийнятним і сумісним з високим рівнем захисту для безпеки і здоров'я людини. Директива зобов'язує виробників продукції постачати на ринок лише безпечну продукцію.

Поняття "виробник" має досить розширений зміст, що надає споживачу додаткові гарантії захисту його прав. Очевидно, що визначення поняття "виробник", що міститься в Директиві, є більш розширеним, ніж у Законі України, оскільки дія останнього фактично обмежена колом осіб (продавців, виробників, виконавців), що безпосередньо взаємодіють із споживачами. Перелік обов'язків, покладених на виробників Директивою, також є більш детальним і заслуговує на увагу. Враховуючи розширений зміст поняття виробник, органи контролю, згідно з Директивою, мають більші можливості у сфері застосування своїх повноважень, але загалом зміст ст. 5 Закону України відповідає положенням ст. 6 Директиви.

Крім цього, до загальних вимог безпеки продукції на виробників покладено зобов'язання щодо надання споживачам відповідної інформації, яка дає змогу оцінити безпеку, пов'язану з використанням продукції, та вжити запобіжних заходів; засоби інформування споживачів мають бути співвідносними з характеристиками продукції. У разі виявлення небезпеки товарів, на виробників покладено зобов'язання вжити відповідних заходів, зокрема вилучити продукцію з ринку. З метою реалізації цих зобов'язань, на виробників також покладено обов'язки щодо належного маркування товару, вибіркового дослідження продукції, що поставляється на ринок; вивчення скарг, що надійшли, та інформування дистриб'юторів про результати такого контролю.

На держав-учасниць Директива також покладає певні зобов'язання: створити відповідні адміністративні органи контролю за дотриманням вимоги постачати на ринок тільки безпечну продукцію. Такі органи повинні мати відповідні повноваження, зокрема щодо накладення стягнень та вилучення з ринку небезпечних товарів. Але застосування цих повноважень можливе ли-

ше за умов наявності доказів того, що продукція є небезпечною для здоров'я і безпеки споживачів.

Директиву було доповнено та практично замінено новою Директивою від 3 грудня 2001 р. про загальну безпеку продукції. Ця Директива скасовує попередню з 15 січня 2004 р. Зміни були викликані потребою уточнення деяких термінів, що застосовуються у Директиві ("виробник", "дистриб'ютор", "небезпечний товар", "серйозні та негайні ризики" тощо). На виробників і продавців покладаються додаткові зобов'язання, що виникають через відкликання та вилучення товару; уточнюються повноваження органів спостереження за ринком.

Також були спроби прояснити співвідношення між Директивою від 29 червня 1992 р. та галузевими директивами, що стосуються окремих товарів. Разом із підвищенням ролі адміністративної взаємодії між національними органами контролю за ринком, повноваження самої Європейської комісії дещо обмежені. Право споживачів на безпеку товарів та послуг серед інших фундаментальних прав задекларовано в ст. 3, 16 *Закону України "Про захист прав споживачів"*. На відміну від зазначеної вище Директиви, у цьому аспекті Закон України є більш прогресивним, оскільки ним чітко та недвозначно визначено, що вимоги щодо безпеки товарів поширюються як на товари, так і на роботи, послуги (до речі, таке розширене трактування прийнято кількома державами-членами ЄС).

Щодо критеріїв визначення безпеки товарів та послуг: п. 2 ст. 12 Закону визначає, що вимоги щодо безпеки товарів та послуг для життя, здоров'я і майна споживачів, а також довкілля встановлюються нормативними документами та законодавчими актами України. Такий підхід певною мірою відповідає ст. 4 Директиви, згідно з якою продукція вважається безпечною, якщо вона відповідає процедурам національного законодавства держави-учасниці (але за умови, що такі процедури відповідають Договору про ЄС, зокрема його ст. 30, 36).

У Законі України відсутнє положення про потребу урахування не тільки нормальних умов експлуатації, а й легко передбачуваних (останні можуть виникнути, наприклад, через недостатній обсяг інформації про продукцію, наданої споживачу). Цей факт можна розглядати як певну прогалину. Але, водночас, норми, які встановлюють вимоги щодо якості продукції, згідно із Законом України, забезпечують більш високий рівень захисту, оскільки, на відміну від Директиви, передбачають також потребу захищати довкілля.

Потреба створити систему оперативного взаємного сповіщення органів державного контролю та нагляду в разі виявлення небезпечних, неякісних та фальсифікованих товарів, визначена Указом Президента України "Про заходи щодо посилення державного захисту прав споживачів".

Гарантійні зобов'язання. Правовідносини, пов'язані з продажем товарів споживачам та наданням відповідних гарантій, врегульовані Директивою 1999\44\ЕС від 25 червня 1999 р. Метою Директиви є гармонізація законодавства країн-членів ЄС у цій сфері правовідносин, яка має забезпечити уніфікований мінімальний рівень захисту прав споживачів.

Визначення основних термінів, які вживаються в Директиві:

- 1) визначення "споживач" – стандартне, загальноприйняте. Головний критерій – задоволення споживачем потреб, не пов'язаних з комерційною або професійною діяльністю споживача;
- 2) під "товарами" розуміють будь-яке рухоме майно, за винятком конфіскованого майна, води, газу та електрики;
- 3) визначення поняття "продавець" аналогічне тому, що міститься в Законі України;
- 4) "виробник" – безпосередньо виробник, імпортер, а також будь-яка інша особа, яка надає своє ім'я, торгову марку;
- 5) "гарантія" – будь-яке зобов'язання продавця або виробника перед споживачем, який має забезпечити, без будь-яких додаткових для споживача витрат, відшкодування вартості товару, його заміну, ремонт у разі невідповідності товару наданій споживачу інформації або відповідній рекламі;
- 6) під "ремонт" розуміють приведення властивостей товару у відповідність до умов контракту.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Проаналізувавши процес гармонізації нормативно-правового забезпечення прав споживачів у сфері відповідальності за неякісну продукцію на рівні взаємовідносин "Україна – ЄС", дійшли висновків, що дієвим практичним заходом щодо посилення забезпечення захисту інтересів споживачів є законопроект "Про ринковий нагляд", до найбільш актуальних завдань якого відносимо:

- посилення ефективності механізму захисту прав споживачів на безпечність продукції шляхом здійснення нагляду за безпечністю вже введеної в обіг на українському ринку продукції;
- підвищення прозорості постачань введеної в обіг продукції з метою ефективного встановлення походження небезпечної продукції;
- запровадження ефективного механізму відповідальності виробника, постачальника або продавця небезпечної продукції залежно від ступеня його вини;
- усунення дублювання функцій між контролюючими органами;
- забезпечення балансу у відносинах між контролюючими органами та суб'єктами господарювання шляхом чіткого визначення підстав та об'єктів нагляду, а також процедур здійснення ринкового нагляду;
- гармонізація практики здійснення ринкового нагляду з європейськими та міжнародними вимогами та підходами.

Література

1. Демидова Л. Глобалізація ринків услуг: динаміка і основні тенденції / Л. Демидова // Проблеми теорії і практики управління. – 2005. – № 5. – С. 36-41.
2. Довбенко М.В. Нобелівська оцінка досліджень економічних інституцій / М.В. Довбенко // Економічна теорія : зб. наук. праць. – 2009. – № 4. – С. 65-74.
3. Мазаракі А.А. Захист прав споживачів: соціально-правовий аспект / А.А. Мазаракі, О.М. Язвинська, Л.В. Ніколаєва та ін. – К. : Вид-во КНТЕУ, 2002. – 311 с.
4. Казаков М.М. Методичні особливості розбудови механізму захисту прав споживачів в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.06.01 – "Економіка, організація і управління підприємствам" / М.М. Казаков; Укр. акад. зовніш. торгівлі. – К., 2004. – 20 с.
5. Кузьміна С.А. Правове регулювання споживчого ринку України / С.А. Кузьміна // Економіка та держава : наук.-практ. журнал. – 2007. – № 1. – С. 13-15.

6. Койфман Ю.Л. Міжнародна стандартизація та сертифікація України: методи, правила, організація діяльності : довідник / Ю.Л. Койфман. – Львів-Київ : Вид-во ТК 93, 1995. – 284 с.

7. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Застосування в Україні: Офіційне видання. – К., 2006. – 176 с.

8. КНД 50-051-95 Коди та кодування інформації. Штрихове кодування. Вибір і застосування штрихових кодів. Основні положення. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://document.ua/kodi-i-koduvannja-informaciyi-shtrihove-koduvannja-informac-std13253.html>

9. Комплекс європейських стандартів в галузі акредитації та сертифікації ДСТУ EN 45000.52 у міжнародні стандарти ДСТУ ISO серії 9000.

10. Мандибура В.О. Розвиток системи захисту прав споживачів як умова зростання якості життя населення України / В.О. Мандибура // Україна: аспекти праці. – 2007. – № 8. – С. 3-9.

11. Пісний Б.М. Інституціональні засади захисту інтересів споживачів на ринку товарів та послуг в Україні : дис. ... канд. екон. наук: спец. 08.00.03 – "Економіка та управління національним господарством" / Богдан Михайлович Пісний. – Рівне, 2012. – 263 с.

12. Романків І.Я. Розвиток ринку послуг в Україні / І.Я. Романків // Фінанси України : журнал. – 2005. – № 11. – С. 38-45.

13. Р 50-026-94 Вибір номенклатури показників, які підлягають обов'язковому включенню до нормативних документів для забезпечення безпеки продукції.

Писний Б.М. Пути гармонизации нормативно-правового обеспечения защиты интересов потребителей в сфере ответственности за некачественную продукцию на международном уровне

Изучены пути приведения в соответствие нормативно-правовых актов по защите прав потребителей в рамках взаимоотношений "Украина – ЕС" в сфере ответственности за некачественную продукцию. Особое внимание уделено соответствию украинского законодательства и отдельных директив ЕС по поводу ответственности за некачественную продукцию, общую безопасность продукции, гарантийных обязательств, маркировки продукции, наложения строгого запрета, обозначения цен.

Ключевые слова: нормативно-правовые акты, защита прав потребителей, ответственность за некачественную продукцию, Украина, Европейский Союз.

Pisnyi B.M. The harmonious ways to security legal interests of consumers from bad quality products at the international level

The harmonious ways are explored for right protection the consumers within an interrelation "Ukraine – EU" in order to responsible for bad quality products. We paid special heed to an agreement between Ukrainian legislation and individual EU directives which relate a responsibility for bad quality products, general product's safety, a warranty, a marking products, an imposing of strict prohibition, indicate the prices.

Keywords: the regulations, right protection the consumers, a responsibility for bad quality products, Ukraine, European Union.

УДК 331.024.21

Ст. наук. співроб. Н.В. Палапа, канд. с.-г. наук –
Інститут агроекології і природокористування НААН, м. Київ

ВПРОВАДЖЕННЯ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Розглянуто Концепцію збалансованого сталого розвитку, її впровадження на території України, а також наведено низку офіційних документів, установ та організацій, що сприяють вирішенню проблем регіонального та державного масштабів. Окрім цього, наведено дані Державного Комітету статистики щодо екологічної ситуації в Україні, які підтверджують потребу збалансованого розвитку держави, що складається з екологічної безпеки, економічної стабільності та соціального благополуччя.